

CONSELL NACIONAL DEL PSC

Intervenció del Primer Secretari, José Montilla

19 de gener de 2008

Bon dia companyes i companys,

Les eleccions generals que tindran lloc d'avui a set setmanes determinaran l'escenari polític dels propers anys.

Unes eleccions que jutjaran la continuïtat del projecte polític liderat pels socialistes de la mà de José Luis Rodríguez Zapatero.

El nou cicle polític encetat a Espanya en les eleccions del 14 de març de 2004 ha permès desenvolupar un projecte polític de progrés social, ampliació de llibertats, defensa dels drets de les minories i aprofundiment del caràcter plural de l'Estat.

Aquest nou cicle polític va trencar amb les polítiques socialment regressives, les actituds d'enfrontament institucional i la supèrbia dels governs del PP presidits per José Maria Aznar.

Aquell canvi de clau de la política espanyola va coincidir amb un canvi d'escenari polític a Catalunya. Mesos abans de les eleccions generals del 14-M es constituïa el primer govern catalanista i de progrés liderat pel PSC, des de la recuperació de la Generalitat.

Un govern que va ser possible per l'aposta estratègica del PSC per establir una aliança de les forces de progrés que permetés superar els governs inoperants i esgotats de CiU.

Aquest doble canvi d'escenari polític ha donat peu a l'experiència inèdita de governs presidits per socialistes a Catalunya i a Espanya.

El balanç és, sens dubte, profundament positiu. Els resultats d'aquest període han fet progressar les polítiques socialment avançades a tota Espanya i han afavorit el reforçament de l'autogovern a Catalunya.

Cal no oblidar d'on venim i quin han estat els fonaments d'aquest període de progrés.

Fa quatre anys l'alternativa als socialistes a Catalunya i Espanya eren els projectes conservadors i esgotats, representats per Artur Mas i de Mariano Rajoy. Projectes polítics, que, cal recordar, es donaven suport mútuament.

Si fa poc més d'un any la majoria de la societat catalana va optar per refermar l'aposta per un govern catalanista i de progrés, ara tota Espanya té l'oportunitat de revalidar la decisió de l'any 2004.

Al davant tornem a tenir la mateixa alternativa, el PP de Rajoy, Acebes i Zaplana, i l'ombra permanent de José Maria Aznar.

Però no és exactament el mateix PP, perquè pel camí han perdut els pocs elements moderats i centrats que tenien: Rato, Piqué, Matas i més recentment Ruiz Gallardón.

El PP ha optat per representar la dreta extrema. La dreta entroncada amb la més rànica tradició nacional-catolicista i esperonada per la ràdio que promou l'enfrontament i la intransigència.

Aquesta dreta estèril ho té molt clar. No accepta les veus dialogants. Prefereixen la veu dels amics, dels interessos econòmics, veus com la de Manuel Pizarro, sempre al servei dels combats més inconfessables de la dreta anticatalana. I espero que els empresaris catalans prenguin bona nota de l'opció del PP, de qui és el que el representa.

Però el que és encara pitjor, aquesta dreta extrema s'ha apoderat del PP i l'ha deixat ancorat en el passat, sense capacitat d'adaptar-se i d'evolucionar el seu discurs al pas de la societat.

La seva actitud al llarg d'aquesta legislatura ha estat de confrontació permanent i de rebuig de qualsevol acord, fins i tot en matèries d'Estat com la lluita contra el terrorisme i la cerca de la pau.

El PP és incapaç de rectificar els errors del passat i corregir les actituds que els ciutadans van jutjar negativament a les eleccions de 2004. No han sabut reconèixer ni els errors de la Guerra a l'Iraq ni les mentides de l'11-M.

Ara, quatre anys més tard, els ciutadans han de pronunciar-se sobre la continuïtat de l'etapa de progrés encetada pels socialistes o girar la vista enrera cap a un Partit Popular instal·lat en les actituds i plantejaments del passat.

Però a diferència de l'any 2004 ara els ciutadans poden pronunciar-se i escollir a la llum dels fets del govern de José Luís Rodríguez Zapatero.

Una acció que en política exterior ha significat el retorn a la legalitat internacional, el reforçament de l'aposta europeïsta, el compromís amb les actuacions multilaterals pel manteniment de la pau i el reforçament de l'ajuda al desenvolupament.

Aquesta també ha estat la legislatura del redreçament de la política territorial que ha permès donar passos en el desenvolupament federal de l'Espanya plural. S'han reformat sis estatuts d'autonomia, començant pel de Catalunya, i s'ha institucionalitzat instruments bàsics de coordinació de l'Espanya plural, com la Conferència de Presidents.

Una política d'obertura a la realitat plural d'Espanya que ha fet avançar en temes molt importants com a nosaltres, com per exemple el reconeixement del català – i

de totes les llengües oficials- i que ha permès que organismes com la Comissió del Mercat de les Telecomunicacions vinguin a Barcelona.

Certament encara queda molt camí per assolir la concepció federal, en el funcionament i organització de l'Estat, que defensem els socialistes catalans. Però tampoc és menys cert que aquest govern d'Espanya és el que més ha fet per fer avançar en una concepció plural d'Espanya.

I aquesta també ha estat la legislatura amb vocació social que ha fet progressar la igualtat i els drets.

S'ha reforçat la igualtat efectiva d'homes i dones, i s'ha donat resposta a les necessitats de les persones mancades d'autonomia i les seves famílies –només a Catalunya al finalitzar la implantació de la Llei de la dependència, l'any 2015, atindrà a més de 230.000 persones-.

Un compromís social expressat amb l'increment al llar del mandat d'un 25 % de les pensions mínimes; i que també ha fet possible una reivindicació mantinguda durant anys: La compatibilitat del SOVI amb la pensió de viduïtat.

Un govern que ha recuperat una política d'habitatge que el PP havia ignorat. Que ha impulsat l'habitatge públic, que ha afavorit l'oferta i l'accés a habitatge de lloguer i ha posat en marxa un pla específic per ajudar a l'emancipació dels joves.

També ha estat el govern de José Luis Rodríguez Zapatero que ha ampliat els drets civils reconeixent el dret de matrimoni persones del mateix sexe, assenyalant el camí que després ha seguit altres democràcies avançades.

I també ha estat el govern del progrés econòmic i de la creació d'ocupació, convé dir-ho. Un govern que ha defensat els drets dels treballadors incrementant un 30% els SMI i que ha millorat la protecció social dels treballadors autònoms.

Ara que el cicle econòmic global s'alenteix cal afirmar que estem en millors condicions que fa quatre anys, i que molts països del nostre entorn, per fer-hi front.

Tenim unes comptes públiques sanejades i hem triplicat els fons de reserva de la seguretat social. Condicions que no es donaven fa quatre anys.

Si aprofitem bé les nostres possibilitats i orientem adequadament les nostres polítiques podem sortir al final d'aquest nou cicle amb una posició relativa reforçada en el context internacional.

És aquest un balanç que ens permet afirmar amb credibilitat que una nova etapa de govern socialista a Espanya és la millor garantia per:

- Aprofundir les polítiques orientades a incrementar la cohesió social i el progrés econòmic;
- desplegar les oportunitats de millora de l'autogovern que ofereix el nou estatut;
- i barrar definitivament el pas a un PP radicalitzat, ultraconservador i neocentralista.

Us parlava fins ara del balanç extraordinàriament positiu que per a Catalunya ha significat el nou cicle polític encetat ara fa quatre anys en el govern d'Espanya.

Un balanç que ha estat especialment positiu per Catalunya, perquè ja ha fet possible una millora substancial de l'autogovern.

Les ampliacions d'àmbits competencials i les millores del finançament que hi preveu el nou text Estatutari -i que ja comencen a fer-se realitat- ens han ofert un nou escenari d'oportunitats per governar el futur de Catalunya.

Així ho vàrem identificar a l'acord que va donar peu al govern d'Entesa que vàrem

constituir ara fa poc més d'un any.

En aquest sentit vull assenyalar alguns elements bàsics del balanç d'aquest primer any de govern d'entesa.

En primer lloc i en relació al desplegament de l'Estatut han estat una fita clau els acords per l'aplicació de la disposició addicional tercera sobre inversions en infraestructures de l'Estat a Catalunya. Un acord que permetrà garantir durant set anys uns nivells d'inversió inèdits.

També hem avançat en matèria competencial amb acords, entre altres, per la transferència de l'Hospital Clínic, de funcions i serveis en matèria d'immigració, inspecció laboral, per l'ordenació i gestió del litoral, comunicacions electròniques o seguretat privada.

Hi ha qui ha parlat que no s'havien assolit tots els objectius. Però un desacord en un tema molt important no pot amagar que hi ha hagut acords molt importants, en immigració, inspecció de treball i gestió del litoral, entre d'altres matèries.

Encara hi resten pendents nombroses matèries, algunes d'especial interès i sensibilitat social com el servei ferroviari de rodalies i la definició del nou model de gestió de l'aeroport de Barcelona.

En aquesta qüestió ens guiarem sempre pels criteris de lleialtat institucional i màxima exigència en la defensa dels interessos de Catalunya. No afavorirem acords d'aparador que responguin a urgències de la conjuntura política i que condicionen negativament l'exercici efectiu de la competència. No copiarem les estratègies cosmètiques que es feien servir al nostre país en època de governs de CiU.

També hem aprovat lleis que comencen a desenvolupar l'Estatut, com la Llei de l'Agència Tributària de Catalunya, que s'ha posat en marxa aquest passat ú de

gener i que és el primer pas per constituir el futur Consorci tributari amb l'administració de l'Estat.

D'altra banda aquest primer any de govern ha permès avançar amb l'execució del Pla de govern. El conjunt d'actuacions han estat caracteritzades per la preeminència de l'orientació social.

En aquest sentit l'actuació legislativa ha estat intensa i ha permès aprovar lleis de profund impacte social com la Llei de Serveis Socials o la del Dret a l'Habitatge.

En termes pressupostaris l'esforç a les polítiques socials s'ha refermat en el Pressupost per a 2008 on la despesa social representa més de la meitat dels recursos emprats.

I des del punt de vista inversor hem aprofundit els esforços encetats des l'any 2004. De fet durant el període 2004-2007 la inversió realitzada per la Generalitat ha estat el doble que en el període 2000-2003.

Els pressupostos aprovats per l'exercici 2008 preveuen una inversió per habitant de 715 €, el que significa un increment del 95 % respecte del nivell inversor de l'any 2003. Pràcticament el doble.

Cal també destacar que aquest esforç inversor ha estat compatible en l'acompliment del Pla de Sanejament fins assolir un dèficit zero en els pressupostos d'enguany.

En resum, aquest primer any de govern d'Entesa s'ha orientat per tres eixos bàsics:

- Iniciar una etapa d'estabilitat política guiada pels compromisos originaris del pacte de d'entesa.
- Desenvolupar una sòlida acció de govern pilotada per un detallat Pla de

Govern que explicités els compromisos i permetés una rendició de comptes responsable.

- I començar a desplegar les previsions del nou EAC a la seva triple vessant: normativa, competencial i financera.

Aquest any 2008 i la resta de la legislatura ens oferiran l'oportunitat de continuar treballant per millorar les condicions de vida dels catalans i les catalanes i ampliar les oportunitats de progrés col·lectiu.

Aquests objectius es podran fer realitat en la mesura que la cohesió del govern es mantingui i es reforci. Aquesta convicció governarà la nostra actuació.

Però és obvi que les properes eleccions generals definiran un entorn institucional al conjunt d'Espanya que condicionarà la política catalana.

I el que sabem prou bé és que aquests condicionaments, que es tenen en qualsevol escenari en política espanyola, variaran substancialment segons quin sigui el govern resultant.

L'experiència ens ho marca prou clarament.

Els governs del PP entre 1996 i 2004 van dur a terme una actuació sistemàtica contra les aspiracions de Catalunya, van reduir i perjudicar les nostres oportunitats amb accions i omissions prou evidents:

- com la manca d'esforç inversor a les infraestructures –amb efectes perniciosos que hem patit amb duresa-;
- amb el debilitament dels serveis públics,
- sense polítiques reals de gestió del fet migratori,
- i amb amenaces greus al territori com el transvasament de l'Ebre.

Per això els catalans vam apostar l'any 2004 per un govern liderat per José Luís

Rodríguez Zapatero. Un govern que ha sabut transformar un ambient pesat i fosc d'incomunicació i aïllament per una actitud de diàleg institucional, dinamisme econòmic i progrés social.

Ara l'any 2008 els socialistes catalans tornem a ser determinants per a combatre al Partit Popular i per reafirmar un govern social i de progrés a Espanya.

Son unes eleccions decisives pel govern d'Espanya. Decisives pels joves, per la gent gran, pels treballadors, per les dones, pels emprenedors, per les persones amb discapacitats, pels estudiants...

Però també són unes eleccions decisives per als interessos dels ciutadans de Catalunya. Decisives per la defensa del nostre Estatut; per les transferències de competències, i per negociar el futur model de finançament.

Tenim molt en joc. Per això necessitem una veu forta del PSC a les Corts. Els diputats i senadors del PSC poden i saben representar millor que ningú les preocupacions, els neguits, les esperances i les il·lusions dels catalans i les catalanes.

Per fer-ho disposem d'uns magnífics candidats encapçalats per una dona amb empena, energia i simpatia, la Carme Chacón.

Uns candidats que representen la solvència i l'eficàcia en l'exercici de responsabilitats en el govern d'Espanya, com en Joan Clos i David Vegara.

Uns candidats amb experiència que han defensat amb fermesa i convicció els interessos dels ciutadans de Catalunya i que representen amb passió el territori. Candidats encapçalats per Teresa Cunillera a Lleida; Montserrat Palma a Girona i Francesc Vallés a Tarragona.

Alguns companys no continuaran, després d'anys de dedicació i passió en la

defensa dels nostres ideals i sacrificats a les inclemències del pont aeri. Companys que com en Jordi Marsal, María José Elices i Ernest Benito es mereixen tot el nostre reconeixement.

Avui proclamarem les candidatures del PSC. Ells homes i dones que representaran la veu dels socialistes catalans a les Corts, que representaran els ideals que tots compartim.

Tinc plena confiança en tots ells. Estic convençut que treballaran per fer realitat un magnífic resultat el proper 9 de març.

Us demano a tots vosaltres, als companys de totes les federacions, als simpatitzants i als amics que treballeu colze a colze amb la Carme Chacón i amb tots els nostres candidats per fer forta i decisiva la veu dels socialistes, la veu de tots els catalans.

Ho varem fer possible fa quatre anys, ara ho podem tornar a fer.

Moltes gràcies.